

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 18-02-2019
Enhed: JURPSYK
Sagsbeh.: DEPFRE
Sagsnr.: 1900870
Dok. nr.: 829426

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 23. januar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 463 (Alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 463:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen vedr. tandlægeautorisation, SUU alm. del – bilag 187, og redegøre nærmere for muligheder for og praksis i forhold til frakendelse af autorisation efter autorisationsloven.”

Svar:

Jeg kan ikke forholde mig til den konkrete sag, men Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelse af spørgsmålet indhentet bidrag fra Styrelsen for Patientsikkerhed, der blandt andet har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

”Det fremgår af henvendelsen, at tandlægen fik frataget sin autorisation midlertidigt i 2014.

På daværende tidspunkt kunne styrelsen kun midlertidigt fratage sundhedspersonens autorisation, hvis sundhedspersonens fortsatte virke frembød overhængende fare for patientsikkerheden. Ifølge daværende praksis betød det, at der skulle foreligge ekstraordinær grad af fare for patienterne.

Ved lovændringen i 2016 blev reglerne om midlertidig fratagelse af autorisation ændret, så styrelsen nu kan fratage autorisationen, hvis sundhedspersonen er til fare for patientsikkerheden. Det fremgår af bemærkningerne til ændringsloven, at farekravet blev ændret, fordi det ikke var rimeligt, at danske patienter skal tåle sundhedspersoner, der skønnes at være til fare for patientsikkerheden, uden at der foreligger overhængende fare.

Styrelsen kan midlertidigt fratage en autorisation både hvis sundhedspersonen er til fare for patientsikkerheden på grund af grov faglig forsømmelse og som følge af uegnethed fx på grund af misbrug.

Styrelsens midlertidige afgørelse bortfalder senest to år efter afgørelsen, hvis ikke styrelsen forinden har anlagt en retssag med henblik på, at domstolene skal gøre afgørelsen permanent.

Hensynet bag reglen er på den ene side at sikre, at afgørelser om midlertidige fratagelser kan opretholdes, indtil der er taget stilling til spørgsmålet om varig fratagelse ved domstolene, således at danske patienter ikke kan møde fx farlige læger på hospitalsgangene eller i praksissektoren, mens sagen verserer ved domstolene. På den anden side sikrer reglen et hensyn til den berørte sundhedsperson, fordi der i løbet af de to år skal være taget stilling til, om der er grundlag for en sag om varig fratagelse og i givet fald være anlagt en retssag herom.

Det er i lovbemærkningerne forudsat, at styrelsen af hensyn til den berørte sundhedspersons retssikkerhed anlægger retssagen om permanent fratagelse så hurtigt som muligt. Det er styrelsens nuværende praksis, at der allerede på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om midlertidig fratagelse, tages stilling til, om der også skal indledes en sag om permanent fratagelse.

De indledende processkridt, som efter loven skal foretages inden anlæggelsen af retssag om permanent fratagelse, herunder indhentelse af erklæringen fra Retslægerådet, kan tage lang tid. I nogle tilfælde er der gået mere end ét år alene med indhentelse af udtalelse fra Retslægerådet. Styrelsen mener derfor ikke, at der er grundlag for at skærpe den lovbestemte tidsfrist for anlæggelse af sag om permanent fratagelse.”

Supplerende kan det oplyses, at Styrelsen for Patientsikkerhed i øvrigt er forpligtet til at ophæve en afgørelse om midlertidig autorisationsfratagelse, hvis styrelsen vurderer, at grundlaget for afgørelsen er bortfaldet eller en mindre indgribende foranstaltning er tilstrækkelig til at sikre patienternes sikkerhed.

Derudover kan jeg oplyse, at sundhedspersoner, selvom adgangen til at klage over styrelsens afgørelser er afskåret, altid kan indbringe en afgørelse om midlertidig fratagelse for domstolene med henblik på en prøvelse af afgørelsen.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby / Frederik Rechenback Enelund